

«А сонце ще стояло проти скелі...»

Воронько Платон Микитович

* * *

А сонце ще стояло проти скелі,
Мов думало: чи далі йти донизу,
Чи серед вересу, на моховій постелі,
Росою окропить свою багряну ризу?
Подумало й пішло, лишило спогадання
Про щасну таїну у вересовім цвіті.
Зі скелі сонце потім, в кожному літі,
Мені всміхалося:
— Примарні сподівання.
Таке дарується людині раз на світі.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/voronko_platon_mykytovych/a_sontse_sche_stoialo_proty_skeli